

va apuntar, “més val que ens n’anem a Càritas”.

Des d’Esquerra Republicana del País Valencià, el seu president, Agustí Cerdà, assegura que el resultat de les negociacions és fruit d’un estatut, l’aprobat a les Corts Valencianes a principis de 2006, que no tenia ambició suficient. “Amb l’estatut que negociaren Camps i Pla, no es podia exigir res millor. L’estatut no donava per a res més”, explica, i afegeix: “és increïble que no apliquen un correctiu per acabar amb la sagnia de dèficit fiscal de cinc mil cinc-cents milions que arrossega el País Valencià”.

Piruetes polítiques. Precisament eixe plantejament mantingut fins ara pels partits minoritaris (el que assegurava que la reforma de l’estatut pactada per PP i PSPV-PSOE no era prou ambiciosa), que fins ara havia obtingut el menyspreu del Partit Popular, s’ha colat en el discurs dels conservadors valencians. En una pirueta política inèdita, el conseller d’economia valencià Gerardo Camps va proposar reformar l’estatut per tal d’equiparar-lo a les cartes magnas catalana o andalusa, que blinden en el seu articulat les inversions de l’estat en aquests territoris. Es tractaria d’activar la famosa “clàusula Camps”, una ocurrència legal inclosa durant la reforma de l’estatut valencià segons la qual s’hi podrà incorporar qualsevol disposició present en un altre estatut autonòmic.

La proposta del conseller Camps, que de moment ha obtingut el rebuig de l’altre partit majoritari, el PSPV-PSOE, posa en evidència les mancances d’un estatut que, en el seu dia, populars i socialistes van beneir com el millor dels possibles. A més a més, l’estratègia del govern PP planteja una pila de contradiccions: el propi Partit Popular té presentat un recurs davant el Tribunal Constitucional (TC) contra la clàusula de l’estatut català que ara el govern Camps planteja incorporar a l’estatut valencià. Si el TC dóna llum verda, el PP farà tot el possible per incorporar elements d’un estatut que fa només dos anys demonitzava.

Violeta Tena

El debat balear del finançament

Antich explica el finançament, però els socis del PSOE no se’n refien i mantenen dubtes.

Va ser una sessió extraordinària del Parlament. Extraordinària per dos motius. Un, perquè el període de sessions es va tancar el passat 16 de juny i la compareixença del president davant del plenari, per tant, era especial i monogràficament destinada a explicar l’acord en la reforma del sistema de finançament autonòmic. I en segon lloc, perquè els socis –Bloc, UM i Eivissa pel Canvi– manifestaren més dubtes sobre el finançament que no l’oposició, el PP.

Antich. El president va començar la seva intervenció recordant el que havia demanat el Parlament per unanimitat el 28 d’octubre de 2008: “donar suport al Govern de les Illes Balears en les seves negociacions amb el govern d’Espanya per tal d’aconseguir un nou sistema de finançament just”. Segons Antich, “hem aconseguit l’objectiu, perquè els ciutadans i ciutadanes de les Illes se situaran en la mitjana estatal en matèria de finançament autonòmic”. Per al president, l’acord que es va tancar al Consell de Política Fiscal i Financera suposa que “es posa fi, explícitament, a la greu injustícia que les Balears han patit els darrers vuit anys, quant al finançament (...). El nou model estimularà les economies més emprenedores per crear més riquesa, com les Balears. Per primera vegada estam davant d’un model dinàmic, que preveu com a element fonamental la població real, però també les variacions de població

que es puguin produir en el futur”. A més, Antich volgué subratllar que “una clàusula específica per a les Illes Balears garanteix arribar a la mitjana del finançament”. Seguint les dades aportades pel conseller d’Economia, Carles Manera –vegeu l’entrevista concedida a aquest setmanari en el número de la setmana passada–, el president afirmà rotundament que els 500 milions, “com a mínim”, de finançament addicional “estan garantits” i que si hi ha “variacions” seran a l’alça, en benefici de les Balears.

Tingué també paraules d’agraïment pel suport de la societat civil al Govern en la negociació: “Aquest resultat ha estat possible perquè la societat civil, les forces polítiques i el Govern de les Illes Balears s’han unit per demanar, de forma rigorosa i assenyada, un tracte just i igualitari per a les nostres Illes. Aquest resultat és, per tant, la conseqüència fructífera i tangible del diàleg. El diàleg polític i amb els agents econòmics i socials que hem mantingut des de l’inici de la legislatura. I el diàleg permanent, basat en la fermesa i en la voluntat recíproca d’entesa, que el govern ha mantingut amb el govern de l’estat. Vull destacar, i agrair, molt sincerament, la consistència, el seny i el tarannà constructiu amb què els agents més dinàmics i més rigorosos de la societat de les Balears, units en una plataforma cívica, han reivindicat els drets i les necessitats de les nostres illes. Vull agrair a tots –a empresaris i sindicats, experts, representants polítics i associacions de diferents tipus– l’empenta que han donat a les institucions de les Illes Balears a l’hora de presentar davant el Govern de l’Estat les exigències dels nostres ciutadans”.

Els socis. S’esperava amb expectació com avaluarien els socis del PSOE l’acord assolit. Per part d’Eivissa pel Canvi, Marian Suárez, es congratulà

pel fet que “l’acord suposa millorar molt” la situació financera, però introduït un matís de dubte dient que “confiem que es compleixi” allò acordat, alhora que exigí a Antich que els diners que es rebien es dediquin a projectes “consensuats” entre tots els partits del pacte.

Josep Melià, d’Unió Mallorquina, donà “l’enhorabona” als negociadors balears amb Madrid perquè “el que s’ha aconseguit és un avenç” sobre el que es tenia, però també volgué deixar molt clar que “no s’han resolt els problemes econòmics ni de finançament de fons que pateixen les Illes Balears, perquè segueix existint allò que alguns han denominat l’espòli fiscal, no s’ha reconegut el deute històric xifrat en 2.500 milions ni es canvia el sistema de finançament. Estam davant d’una reforma del sistema, no d’un nou model. I el sistema que existeix manté la tradició centralista perquè el govern de l’estat manté amples marges de discrecionalitat –en la concreció de la reforma– i es reserva el 50 % de capacitat de despesa pública. És cert que hem avançat, amb aquest acord, però no és la solució i ni tan sols s’arriba a la quantitat que nosaltres considerem mínima per ser un bon acord, aproximadament 700 milions addicionals”.

Per part del Bloc, Biel Barceló, seguí la línia expressada per Melià i, a més,

Francesc Antich

amb més duresa formal. Així va començar: “Sr. Antich, vostè, jo, i tots, hem passat pel calçador, ens hi ha fet passar per una raó, perquè, ara com abans, fora del sistema s’hi està pitjor”. Barceló reconegué a Antich la feina feta perquè “és un avenç positiu” respecte del que existia, però feu especial esment que “no es posa fi a la situació de greuge” ni tampoc “tenim garanties absolutes” ja que, al seu parer, “ningú no ens assegura que la clàusula sobre la mitjana no sigui finalment interpretada a favor de l’estat” i en contra dels interessos

balears. La desconfiança cap al govern de Zapatero va ser la tònica del discurs de Barceló: “A hores d’ara no tenim xifres exactes, la qual cosa pensam que demostra la manca de transparència del sistema. El sistema és tan obert que depèn de la voluntat política del govern central. La prova és que ara s’han de concretar les quantitats en comissions bilaterals, ningú no sap quan li toca ni quan toca als altres”.

EI PP. Menys dur que els representants de Bloc i UM, Francesc Fiol, portaveu del PP, comença dient que “no seré jo qui digui que no ens ha anat bé”, però, això sí: “hi ha ombres que no ha esvaït vostè, senyor Antich, ombres que fan referència a com es concretarà tot, i ja veurem si al final estam a la mitjana. Vostè diu que sí, però enlloc del document aprovat al Consell de Política Fiscal i Financera ho diu”. La desconfiança del PP neix, segons Fiol, de “l’evidència que la reforma s’ha fet per interès” partidista del PSOE de Zapatero, i si a algú “hem d’agrair el nou sistema serà al consell nacional d’Esquerra Republicana de Catalunya” –ironia que féu esclatar rialles i mamballetes de la bancada conservadora–, i com que “és així, veurem què queda finalment concretat per a Balears”.

Miquel Payeras

Breus

La crisi acaba amb el patrocini ceràmic al bàsquet

El daltabaix immobiliari està passant factura al taulell i de rebot –mai més ben dit– al món del bàsquet. Dues de les empreses del sector, Taulell SA i Pamesa SA, que han donat nom a dos equips que juguen a la lliga ACB, el Tau Ceràmica i Pamesa València, han decidit deixar de patrocinar, respectivament, aquests dos clubs. Totes dues firmes tenen la seu a les comarques de Castelló i han justificat la seua decisió per les dificultats econòmiques. Pamesa és propietat de Fernando Roig i n’és president el seu germà Juan Roig.

El TGV Barcelona-Perpinyà s’endarrereix encara més

La línia del TGV entre Perpinyà i el Pertús està enllestida, però la continuïtat en direcció Barcelona encara és un trencaclosques sense data definitiva per a la seva resolució. El batlle de Perpinyà, Jean Paul Alduy, preveu un retard més en l’execució d’aquesta connexió, i situa en el 2013 o el 2014 la inauguració definitiva: “És Espanya que posa problemes, i llevat que Girona, que ho bloqueja tot, acceleri les obres per a una obertura el 2012, el calendari s’allargarà més”, assegura Alduy. Ara per ara, segons el batlle de Perpinyà, la possibilitat d’un túnel sota Girona

EL TGV que ha d’unir el Principat amb la Catalunya Nord acumula retards històrics.

encara no és segura, ja que hi ha altres alternatives que encallen les decisions. Un endarreriment que, al seu entendre, converteix la connexió en un “assumpte greu i complicat”. Des de Catalunya, tampoc no es fixen terminis.